

Bruksela, 24 stycznia 2024 r.
(OR. en)

5815/24

ANTIDISCRIM 10
COCON 4
COHOM 8
COPEN 23
DROIPEN 6
EDUC 17
FREMP 35
JAI 114
MIGR 29
SOC 46

PISMO PRZEWODNIE

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	24 stycznia 2024 r.
Do:	Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2024) 38 final
Dotyczy:	Wniosek - DECYZJA RADY w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, w odniesieniu do zmian w regulaminie wewnętrznym Komitetu Stron w zakresie kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2024) 38 final.

Zał.: COM(2024) 38 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 24.1.2024 r.
COM(2024) 38 final

2024/0014 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, w odniesieniu do zmian w regulaminie wewnętrznym Komitetu Stron w zakresie kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji ustalającej stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej („konwencja stambulska” lub „konwencja”) w związku z planowanym przyjęciem zmian do regulaminu wewnętrznego Komitetu Stron¹ w zakresie składu Komitetu (punkt 2) i zasad głosowania (punkty 20, 21 i 25). Wprowadzenie tych zmian do regulaminu wewnętrznego stało się konieczne w wyniku przystąpienia Unii Europejskiej do konwencji stambulskiej.

2. KONTEKST WNIOSKU

2.1. Konwencja stambulska

Celem konwencji stambulskiej jest ustanowienie kompleksowego i zharmonizowanego zbioru przepisów służących zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w Europie i poza nią. Konwencja weszła w życie 1 sierpnia 2014 r.

UE podpisała konwencję w czerwcu 2017 r., a procedurę przystąpienia zakończyła złożeniem dwóch instrumentów zatwierdzenia 28 czerwca 2023 r., dzięki czemu – w odniesieniu do UE – konwencja weszła w życie 1 października 2023 r. UE przystąpiła do konwencji w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres jej wyłącznych kompetencji, mianowicie instytucji i administracji publicznej Unii² oraz spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement³. Irlandia ani Dania nie są związane wykonywaniem przez Unię jej kompetencji w zakresie spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement⁴. Konwencję podpisały wszystkie państwa członkowskie UE, ale na dzień 10 stycznia 2024 r. tylko 22 z nich ją ratyfikowały i w związku z tym mają prawo głosu w Komitecie Stron⁵. Dotychczas do konwencji przystąpiło 39 stron, w tym UE.

2.2. Komitet Stron konwencji

Komitet Stron⁶ jest organem politycznym mechanizmu monitorowania konwencji stambulskiej. W jego skład wchodzi przedstawiciele stron konwencji. Zadania powierzone Komitetowi Stron wymieniono w punkcie 1 jego regulaminu wewnętrznego. Zgodnie z art. 67 ust. 2 konwencji jednym z zadań Komitetu Stron jest wybranie członków Grupy Ekspertów ds. Przeciwdziałania Przemocy wobec Kobiet i Przemocy Domowej („GREVIO”). Zgodnie z

¹ Dokument IC-CP(2015)2, przyjęty 4 maja 2015 r.

² Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1.

³ Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4.

⁴ Zgodnie z protokołami nr 21 i 22 załączonymi do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

⁵ Stan ratyfikacji na dzień 10 stycznia 2024 r.: AT (2013 r.); BE (2016 r.); CY (2017 r.); DE (2017 r.); DK (2014 r.); IE (2019 r.); EL (2018 r.); ES (2014 r.); EE (2017 r.); FI (2015 r.); FR (2014 r.); HR (2018 r.); IT (2013 r.); LU (2018 r.); MT (2014 r.); NL (2015 r.); PL (2015 r.); PT (2013 r.); RO (2016 r.); SI (2015 r.); SV (2014 r.); LV (2023 r.).

⁶ [Komitet Stron – Konwencja stambulska: zwalczanie przemocy wobec kobiet i przemocy domowej \(coe.int\)](https://coe.int/).

art. 68 ust. 12 konwencji Komitet Stron może, na podstawie sprawozdania i wniosków GREVIO, przyjąć zalecenia zaadresowane do państw-stron dotyczące wdrożenia konwencji. Nadzoruje on również wdrażanie tych zaleceń po upływie trzyletniego okresu przeznaczonego na wprowadzenie ich w życie⁷. Ponadto Komitet Stron analizuje wnioski z postępowań przygotowawczych przekazywane mu przez GREVIO zgodnie z art. 68 ust. 15 konwencji. Komitet Stron wybiera również członków swojego prezydium – przewodniczącego i dwóch wiceprzewodniczących.

Regulamin wewnętrzny Komitetu Stron opracowano z myślą o udziale w nim państw-stron, z których każda dysponuje jednym głosem: punkt 20 regulaminu wewnętrznego dotyczący głosowania stanowi, że „każdy członek Komitetu dysponuje jednym głosem” oraz że kworum wymagane do podjęcia przez Komitet decyzji wynosi „dwie trzecie oddanych głosów”. Takie samo kworum jest również wymagane do zmiany regulaminu wewnętrznego (punkt 25). Punkt 21 regulaminu wewnętrznego określa szczegółowe zasady wyboru członków GREVIO.

Przystąpienie UE do konwencji wymaga dostosowania niektórych z tych postanowień, ponieważ w sprawach wchodzących w zakres jej kompetencji, Unia korzysta z prawa głosu z liczbą głosów równą liczbie jej państw członkowskich związanych wykonywaniem przez Unię jej kompetencji, przy czym liczba ta będzie różna w zależności od przedmiotu głosowania.

2.3. Planowana zmiana regulaminu wewnętrznego Komitetu Stron

28 sierpnia 2023 r. Sekretariat Komitetu Stron rozesłał dokument informacyjny i projekt zmian regulaminu wewnętrznego. Celem tych zmian jest uwzględnienie w regulaminie skutków, jakie dla funkcjonowania Komitetu Stron rodzi przystąpienie UE do konwencji stambulskiej, a w szczególności wpływu tego przystąpienia na postanowienia dotyczące głosowania. Sekretariat Komitetu Stron umożliwił państwom-stronom przedstawienie uwag. Jedynie Zjednoczone Królestwo przesłało uwagi na piśmie, w których zaproponowało pewne zmiany redakcyjne.

Sekretariat Komitetu Stron zwrócił się do UE o przedstawienie uwag do proponowanego projektu zmian. Zmiany w regulaminie wewnętrznym zostaną omówione i, w miarę możliwości, przyjęte na 16. posiedzeniu Komitetu Stron 6 czerwca 2024 r. Jeżeli jednak delegacje będą potrzebowały więcej czasu na dyskusję, zmiany można również przyjąć na kolejnym posiedzeniu Komitetu Stron w grudniu 2024 r.

3. STANOWISKO, JAKIE MA BYĆ ZAJĘTE W IMIENIU UNII

Poniżej przedstawiono podsumowanie zmian w regulaminie wewnętrznym zaproponowanych przez Sekretariat Komitetu Stron.

- W ogólnej zasadzie głosowania (punkt 20) zachowano by obecne kworum dwóch trzecich oddanych głosów, ale uzupełniono by je o dwa nowe elementy. Pierwszym z nich byłaby proponowana przez Sekretariat Komitetu Stron zasada „niepowielania głosów”, zgodnie z którą, w zależności od podziału kompetencji, prawo głosu w danej kwestii miałyby albo UE albo jej państwa członkowskie. W przypadkach, w których głosowałyby Unia, jej głos miałby wagę równą liczbie państw członkowskich UE będących stronami konwencji. Drugim elementem proponowanym przez Sekretariat Komitetu Stron jest zasada „podwójnej większości”, zgodnie z którą, aby decyzja była ważna, wśród wymaganych dwóch trzecich oddanych za nią głosów powinna znaleźć się zwykła większość głosów

⁷ Zob. „Ramy nadzoru nad wdrażaniem zaleceń skierowanych do państw-stron”, przyjęte przez Komitet Stron 13 kwietnia 2021 r., IC-CP/Inf(2021)2.

państw-stron konwencji niebędących państwami członkowskimi UE.

- Na potrzeby wyboru członków GREVIO zachowano by obecne kworum wynoszące „co najmniej większość oddanych głosów” (pkt 21 ppkt 9 regulaminu). Przy wyborze członków GREVIO każdy członek Komitetu dysponowałby jednym głosem. Zasada „niepowielania głosów” nie miałaby więc w tym przypadku zastosowania, co oznacza, że Unia dysponowałaby przy wyborze członków GREVIO „dodatkowym głosem”, oprócz indywidualnych głosów poszczególnych państw członkowskich UE będących stronami konwencji. Jeżeli chodzi o decyzje w sprawie wniosków o wycofanie jednego lub kilku kandydatów niespełniających kryteriów członkostwa w GREVIO (pkt 21 ppkt 4 regulaminu), utrzymano by obecne kworum dwóch trzecich oddanych głosów i uzupełniono by je o wymóg „podwójnej większości”.
- W kontekście wprowadzania zmian do regulaminu wewnętrznego (punkt 25) utrzymano by obecne kworum dwóch trzecich oddanych głosów i uzupełniono by je o wymóg „podwójnej większości”.

Proponuje się, aby UE zgodziła się z ogólnym podejściem Sekretariatu Komitetu Stron co do zmiany regulaminu wewnętrznego z zastrzeżeniem dostosowań, o których mowa poniżej.

Po pierwsze, proponuje się, aby UE zgodziła się na włączenie zasady „niepowielania głosów” do pkt 20 ppkt 1 regulaminu z zastrzeżeniem pewnych dostosowań niezbędnych, aby odzwierciedlić fakt, że Unia przystąpiła do konwencji stambulskiej osobno w odniesieniu do jej własnych instytucji i administracji publicznej, a osobno w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement, aby uwzględnić szczególne stanowiska Danii i Irlandii.

W związku z tym w sprawach wchodzących w zakres jej kompetencji Unia powinna korzystać ze swojego prawa głosu z liczbą głosów równą liczbie jej państw członkowskich, które są stronami konwencji i które są związane wykonywaniem przez Unię jej kompetencji. W przypadku gdy Unia wykonuje swoje prawo głosu, państwa członkowskie będące stronami konwencji i związane kompetencją Unii w sprawie, która ma być przedmiotem głosowania, nie głosują, natomiast państwa członkowskie, które nie są związane kompetencją Unii, mogą głosować samodzielnie. Unia nie korzysta natomiast ze swojego prawa głosu w przypadkach, gdy wszystkie jej państwa członkowskie będące stronami konwencji mają prawo głosu.

Zasada „niepowielania głosów” jest zgodna z praktyką ustaloną w kontekście innych konwencji Rady Europy, do których przystąpiła UE⁸.

Po drugie, proponuje się, aby UE zaakceptowała włączenie wymogu „podwójnej większości” do pkt 20 ppkt 3 i 5 regulaminu wewnętrznego, zgodnie z sugestią Sekretariatu Komitetu Stron, z zastrzeżeniem pewnych dostosowań uwzględniających szczególne stanowiska Danii i Irlandii oraz przy ograniczeniu jego stosowania do sytuacji, w których Unia uczestniczy w głosowaniu.

Wymóg „podwójnej większości” wprowadza się do pkt 20, aby sprawiedliwiej wyważyć głosy stron konwencji oraz aby zrównoważyć fakt, że UE dysponuje już zwykłą większością głosów w Komitecie Stron. Celem tego wymogu jest zagwarantowanie państwom-stronom

⁸ Zob.: Europejska konwencja o ochronie zwierząt w transporcie międzynarodowym (zmieniona), (ETS nr 193); Konwencja o odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone działalnością niebezpieczną dla środowiska (ETS nr 150); Europejska konwencja o telewizji ponadgranicznej (ETS nr 132) oraz Konwencja o ochronie gatunków dzikiej flory i fauny europejskiej oraz ich siedlisk (ETS nr 104).

spoza UE, że ich stanowiska w ramach Komitetu Stron będą nadal się liczyć, mimo przystąpienia UE do konwencji, i że nie będą one miały mniejszej wagi niż stanowiska UE i jej państw członkowskich głosujących wspólnie.

Wymóg podwójnej większości oznaczałby, że w przypadku gdy UE uczestniczy w głosowaniu, zwykłe kworum (tj. dwie trzecie oddanych głosów) uzupełniono by wymogiem zwykłej większości głosów oddanych przez pozostałe strony konwencji. Pozostałe strony konwencji oznaczają państwa niebędące członkami UE oraz, w stosownych przypadkach, państwa członkowskie UE niezwiązane wykonywaniem przez Unię jej kompetencji.

W przypadku gdy Unia uczestniczy w głosowaniu i dysponuje liczbą głosów równą liczbie jej państw członkowskich będących stronami konwencji, wymóg podwójnej większości oznaczałby, że większość dwóch trzecich głosów potrzebna do przyjęcia decyzji zostałaby osiągnięta pod warunkiem, że głos Unii (równy 22 głosom) uzupełniałaby zwykła większość głosów oddanych przez 16 państw-stron niebędących członkami UE. W przypadku gdy Unia uczestniczy w głosowaniu i dysponuje liczbą głosów równą liczbie jej państw członkowskich będących stronami konwencji i związanych wykonywaniem przez Unię jej kompetencji w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement, większość dwóch trzecich głosów zostałaby osiągnięta pod warunkiem, że głos Unii (równy 20 głosom) uzupełniałaby zwykła większość głosów oddanych przez 16 państw-stron niebędących członkami UE oraz Danię i Irlandię.

Po trzecie, w odniesieniu do szczegółowych zasad wyboru członków GREVIO proponuje się, aby Unia zgodziła się na dodanie do pkt 21 ppkt 7 regulaminu wewnętrznego doprecyzowania proponowanego przez Sekretariat Komitetu Stron, zgodnie z którym każdy członek Komitetu dysponuje jednym głosem. Ponieważ punkt 20, a tym samym zasada „niepowielania głosów”, nie ma zastosowania w kontekście pkt 21 (pkt 21 ppkt 1), oprócz poszczególnych państw członkowskich UE będących stronami konwencji, także UE będzie dysponowała jednym głosem. W odniesieniu do proponowanej zmiany mającej na celu uzupełnienie pkt 21 ppkt 4 regulaminu dotyczącego decyzji w sprawie wniosku o wycofanie co najmniej jednego kandydata do GREVIO o wymóg podwójnej większości, Unia powinna zaakceptować taką zmianę z uwagi na wyjątkowy charakter tego rodzaju decyzji. W takim przypadku zwykła większość, stanowiąca uzupełnienie wymaganej większości dwóch trzecich głosów, będzie ustalana w oparciu o liczbę głosów oddanych przez przedstawicieli stron innych niż UE i jej państwa członkowskie, zgodnie z sugestią zawartą w pisemnych uwagach Zjednoczonego Królestwa.

Po czwarte, w odniesieniu do pkt 25 dotyczącego wprowadzania zmian do regulaminu wewnętrznego należy zauważyć, że decyzje o zmianach podejmowane są większością dwóch trzecich oddanych głosów, przy czym każda strona konwencji dysponuje jednym głosem, zgodnie z pkt 20 ppkt 1 akapit pierwszy. Z tego powodu Unia powinna zaakceptować dodanie wymogu podwójnej większości proponowane przez Sekretariat Komitetu Stron, z zastrzeżeniem pewnych dostosowań. W szczególności należy doprecyzować, że zasada „niepowielania głosów”, przewidziana w zmienionym pkt 20 ppkt 1, nie ma zastosowania do pkt 25. Ponadto większość zwykłą, stanowiącą uzupełnienie wymaganej większości dwóch trzecich głosów, należy ustalać tak samo, jak w pkt 21 ppkt 4.

Po piąte, proponuje się, aby UE zasugerowała usunięcie odniesienia do niej z listy w pkt 2 ppkt 2 lit. b) regulaminu wewnętrznego, wymieniającej przedstawicieli mogących uczestniczyć w posiedzeniach Komitetu Stron bez prawa głosu ani zwrotu kosztów. Postanowienie to przestało być aktualne, gdy Unia Europejska stała się pełnoprawnym członkiem Komitetu Stron.

Proponowane zmiany regulaminu wewnętrznego Komitetu Stron, które należy przedłożyć Sekretariatowi Komitetu Stron, przedstawiono w załączniku do niniejszej decyzji.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

Art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) określa tryb przyjmowania decyzji ustalających „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego dotyczących danego organu. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które nie są wiążące na podstawie prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”⁹.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Komitet Stron jest organem ustanowionym na podstawie konwencji stambulskiej. Zmiany w regulaminie wewnętrznym, które Komitet Stron ma przyjąć, stanowią akt mający skutki prawne. Planowany akt będzie wiążący na mocy prawa międzynarodowego zgodnie z art. 67 ust. 3 konwencji. Planowany akt nie uzupełnia ani nie zmienia ram instytucjonalnych konwencji. W związku z tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji przyjętej w trybie art. 218 ust. 9 TFUE jest uzależniona głównie od celu i treści planowanego aktu, którego dotyczy stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii. Jeżeli planowany akt ma dwójaki cel lub dwa elementy składowe, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś drugi ma jedynie poboczny charakter, decyzja przyjęta w trybie art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

Jeżeli planowany akt ma jednocześnie wiele celów lub elementów składowych, które są nierozłącznie ze sobą związane, a żaden nie ma charakteru pobocznego w stosunku do pozostałych, materialna podstawa prawna decyzji przyjętej w trybie art. 218 ust. 9 TFUE musi – na zasadzie wyjątku – obejmować różne, odpowiadające tym celom i elementom podstawy prawne.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Głównym celem planowanego aktu jest zmiana regulaminu wewnętrznego Komitetu Stron, aby uwzględnić skutki, jakie dla funkcjonowania Komitetu będzie miało przystąpienie Unii do konwencji stambulskiej. Jeśli chodzi o materialną podstawę prawną planowanego aktu, UE przystąpiła do konwencji w odniesieniu do kwestii wchodzących w zakres jej wyłącznych

⁹ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r., Niemcy przeciwko Radzie, C-399/12, ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61–64.

kompetencji, mianowicie instytucji i administracji publicznej Unii¹⁰ oraz spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement¹¹. Aby uwzględnić szczególne stanowisko Danii i Irlandii w odniesieniu do tytułu V TFUE, przystąpienia UE do konwencji stambulskiej dokonano dwiema odrębnymi decyzjami Rady. W związku z tym decyzję w sprawie stanowiska, jakie w odniesieniu do planowanego aktu ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu Stron, także należy podzielić na dwie równoległe decyzje.

Podstawa prawna niniejszej decyzji dotyczy kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylem i zasadą non-refoulement. Ta podstawa prawna obejmuje przepisy z dziedziny współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych (art. 82 ust. 2 i art. 84 TFUE) oraz azylu i zasady non-refoulement (art. 78 ust. 2 TFUE). Kwestie te są związane ze sobą w sposób nierozłączny, a żadna z nich nie ma charakteru pobocznego w stosunku do pozostałych. Materialna podstawa prawna wnioskowanej decyzji obejmuje w związku z tym następujące przepisy: art. 82 ust. 2, art. 84 i art. 78 ust. 2.

4.3. Wniosek

Podstawą prawną wnioskowanej decyzji powinny być art. 82 ust. 2, art. 84 i art. 78 ust. 2 lit. a) TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

¹⁰ Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1.

¹¹ Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, w odniesieniu do zmian w regulaminie wewnętrznym Komitetu Stron w zakresie kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azyłem i zasadą non-refoulement

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 82 ust. 2, art. 84 i art. 78 ust. 2 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia przystąpiła do Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej („konwencja”) decyzją Rady (UE) 2023/1075¹² w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii oraz decyzją Rady (UE) 2023/1076¹³ w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azyłem i zasadą non-refoulement; w dniu 1 października 2023 r. konwencja ta weszła w życie w odniesieniu do Unii. Dotychczas do konwencji przystąpiły 39 strony, w tym Unia i 22 jej państwa członkowskie.
- (2) Komitet Stron jest organem politycznym mechanizmu monitorowania konwencji stambulskiej. Komitet Stron opracował swój regulamin wewnętrzny zgodnie z art. 67 ust. 3 konwencji. Regulamin przewiduje, że każda ze stron konwencji dysponuje jednym głosem. Przystąpienie Unii do konwencji wymaga pewnego dostosowania tych postanowień, aby określić w nich warunki wykonywania przez Unię jej prawa głosu jako strony konwencji.
- (3) W sierpniu 2023 r. Sekretariat Komitetu Stron zaproponował pewne zmiany regulaminu wewnętrznego, aby uwzględnić w nim wpływ przystąpienia Unii do konwencji na funkcjonowanie Komitetu i zwrócił się do państw-stron oraz do Unii o przedstawienie propozycji redakcyjnych z myślą o przyjęciu tych zmian w 2024 r. Zmiany te zostaną omówione i, w miarę możliwości, przyjęte na 16. posiedzeniu Komitetu Stron w dniu 6 czerwca 2024 r.
- (4) Należy w związku z tym ustalić stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu Stron, gdyż zmiany regulaminu wewnętrznego będą dla Unii wiążące.

¹² Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1.

¹³ Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azyłu i zasady non-refoulement, Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4.

- (5) Zgodnie z projektem zmian przedstawionym przez Sekretariat Komitetu Stron zasady dotyczące kworum do celów przyjmowania decyzji Komitetu przewidziane w regulaminie wewnętrznym zostałyby zachowane, ale uzupełnione o pewne nowe wymogi. Unia powinna poprzeć te zmiany regulaminu wewnętrznego, z zastrzeżeniem pewnych dostosowań odzwierciedlających zakres jej przystąpienia do konwencji stambulskiej.
- (6) Sekretariat Komitetu Stron proponuje włączenie do ogólnej zasady głosowania zawartej w pkt 20 regulaminu wewnętrznego zasady „niepowielania głosów”, zgodnie z którą prawo głosu w danej sprawie przysługiwałoby albo Unii albo jej uprawnionym do tego państwom członkowskim. Zasadę „niepowielania głosów” wprowadzono już w odniesieniu do innych konwencji Rady Europy, do których przystąpiła Unia, i należy ją również przyjąć w niniejszym przypadku. Brzmienie tej klauzuli należy jednak dostosować do faktu, że liczba głosów, z którą Unia wykonuje swoje prawo głosu, będzie różna w zależności od przedmiotu głosowania.
- (7) Sekretariat Komitetu Stron proponuje także wprowadzenie do ogólnej zasady głosowania zawartej w pkt 20 regulaminu wewnętrznego wymogu podwójnej większości, zgodnie z którym decyzja będzie mogła zostać przyjęta większością dwóch trzecich oddanych głosów tylko wtedy, gdy wśród tych głosów znajdzie się zwykła większość głosów oddanych przez państwa będące stronami konwencji, lecz niebędące państwami członkowskimi Unii. Wymóg taki stanowiłby przeciwwagę dla faktu, że Unia dysponuje zwykłą większością głosów w Komitecie Stron, a tym samym rozwiałaby ewentualne obawy państw trzecich będących stronami konwencji co do wagi głosu Unii. Unia powinna zaakceptować wprowadzenie wymogu podwójnej większości, pod warunkiem że będzie on miał zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdy Unia uczestniczy w głosowaniu, oraz że jego brzmienie zostanie dostosowane do faktu, że liczba głosów, z którą Unia wykonuje swoje prawo głosu, będzie różna w zależności od przedmiotu głosowania.
- (8) W odniesieniu do szczegółowych zasad wyboru członków Grupy Ekspertów ds. Przeciwdziałania Przemocy wobec Kobiet i Przemocy Domowej (GREVIO) Unia powinna zaakceptować proponowaną zmianę przewidującą, że Unia dysponuje jednym głosem niezależnie od indywidualnych głosów poszczególnych państw członkowskich. W odniesieniu do decyzji w sprawie wniosku o wycofanie co najmniej jednego kandydata niespełniającego wymogów członkostwa w GREVIO Sekretariat Komitetu Stron proponuje zastosowanie wymogu podwójnej większości. Z uwagi na wyjątkowy charakter takich decyzji Unia powinna zaakceptować ten wymóg, co oznacza, że większość dwóch trzecich oddanych głosów wymagana do przyjęcia takich decyzji powinna obejmować zwykłą większość głosów oddanych przez przedstawicieli stron innych niż Unia i jej państwa członkowskie.
- (9) W odniesieniu do zmian regulaminu wewnętrznego, które przyjmuje się większością dwóch trzecich oddanych głosów, przy czym każda ze stron konwencji dysponuje jednym głosem, Unia powinna zaakceptować dodanie wymogu podwójnej większości zaproponowane przez Sekretariat Komitetu Stron, z zastrzeżeniem wyjaśnienia, że zasada „niepowielania głosów” nie ma w tym kontekście zastosowania.
- (10) Z punktu regulaminu wewnętrznego wymieniającego uczestników niebędących członkami Komitetu Stron należy skreślić odniesienie do Unii Europejskiej, ponieważ przestało ono być aktualne.
- (11) Stanowisko Unii w ramach Komitetu Stron powinno zatem opierać się na załączonym projekcie zmian do regulaminu wewnętrznego Komitetu.

- (12) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (13) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu Stron ustanowionego na mocy art. 67 konwencji, w odniesieniu do przyjęcia zmian do regulaminu wewnętrznego Komitetu Stron, które to zmiany mają zostać omówione i przyjęte na jednym z posiedzeń Komitetu Stron w 2024 r., opiera się na zmianach regulaminu wewnętrznego określonych w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*